

Kävelen kapeaa katua Kluuvin takana, eripuraisten rakennusten varjossa. On poikkeuksellisen aurinkoista ja lämmintä ollakseen toukokuinen maanantai. Talven jäljiltä jäänyt hiekka rahisee vasten asfalttia ja urakoitsijat heiluvat porakoneineen, kiirehtivät pystyttämään ensimmäisiä terasseja kahviloiden pihaan. Ilmassa on pölyä, mutta myös vieno kesän lupaus. Vatsassani kuplii vuorotellen nälkä ja kaipaus, odotus. En tahtoisi tuntea kumpaakaan, askel käy ja käy, eteenpäin. Kahvila on täynnä puheensorinaa, kieliä, joita en tunnista ja katseita, jotka ovat painautuneet kirjoihin, teekupin reunaan, takaseinään, toisiinsa. Etsin sinua. Yhtäkkiä minut valtaa yksinäisyys, kuin olisin keskellä vierasta maata jonne en kuulu. Täällä ei ole paikkaa minulle, kukaan ei odota minun katsettani eikä tunne minun ikävääni, ei aavista painoa harteilla tai sydämessä, olen ilmaa. Keskellä ruuhkaisinta kahvilaa olen näkymätön seinä. Katson kelloa. Milloin sinä tulet ja näet minut? Maastonvihreä takinhelma pilkahtaa liukuportaiden raosta. Ihmismassan takaa näen vahvan vartesi, tuijotat kännykkää. Hitaasti, niin kovin hitaasti lipuu aika kun odotan. En osaa liikkua, vaan kas – sinunkin katseesi hapuilee. Etsitkö jotain? Minuako? Minua! Vain sana ja olen elossa taas. Ja askel käy, toinenkin. Aurinko hellii meitä yhä. Heität takkisi olkapäälle ja alat kertomaan innoissasi päiväsi kulusta, rakkaudestasi nykyhetkeen ja tulevaisuudesta, joka piiryy eteesi lukemattomina polkuina. Miten nautinkaan kuulla ääntäsi, kun hiekka rahisee vasten asfalttia ja askeleemme on kevyt, kun ihmiset ympärillämme humisevat kuin kaislat ja kaupungin meteli on suloista helinää. Kerrot jotakin, minä nauran, sinä hymyilet ja siristät silmiäsi. Ne ovat vihreät. Kauppatorilla asfaltti muuttuu mukulakiviksi ja ilma on suolaista. Jaloissamme pyörii perunoita ja muovinauhaa, kun ohitamme vieriviereen kohonneita oranssikattoisia kojuja. Jos ostettaisiin mansikoita, vielä on aikaa. Ostetaan vaan, minä hymyilen ja sinä tähyät merelle. Uspenskin kupolit kilpailevat loistossaan yhdessä meren ja auringon kanssa, silti sinä vierelläni olet minulle valo. Mansikat jäävät. Ylitämme risteyksen. Valot vaihtuvat vihreiksi ja autojen äänet, ihmisten äänet, lokkien äänet ja ilma kaikuvat päässäni. Ajatuksissani otan sinua kädestä, riuhtaisen vähän ja niin olisimme toisella puolen, muutamalla loikalla. Autojen jono on kuitenkin loputon, bensiini tuoksu kuumassa ilmassa ja katupöly leijailee sameana pilvenä kaikkialla, minne katson. Olemme vieretysten, emme saa toisiamme kiinni. Mennään tätä kautta, sanot, ja seuraan. Katson kelloa, 14.35. Käännyt vasempaan, ja nämä hetkeksi huijatut sekunnit, tunnint, pitävät minua pystyssä. Vaihdat kadun puolta, ja minun elämäni rytmiä. Ta tam, ta tam, tam.